

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: P. K.
bytem
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha

proti
žalovanému: Krajský úřad Jihomoravského kraje
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2017, č. j. JMK 104510/2017, sp. zn. S-JMK 97970/2017/OD/Př,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 7. 2017, č. j. JMK 104510/2017, sp. zn. S-JMK 97970/2017/OD/Př (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností, ze dne 11. 5. 2017, č. j. ODSČ-62209/17-22, sp. zn. ODSČ-62209/17-SOB/V (dále též „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla (od účinnosti zákona č. 250/2016 Sb. se jedná o přestupek) podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla tov. zn., RZ:, v rozporu s ust. § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby byly při užití vozidla na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Porušení pravidel silničního provozu výše uvedeným vozidlem spočívající v neoprávněném zastavení, tedy porušení povinnosti podle ust. § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, bylo Městskou policií Brno zjištěno dne 15. 1. 2016 v 16:19 hod., a to na pozemní komunikaci Veverčí 34 v Brně. Za spáchání správního deliktu byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

2. V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení, přičemž dospěl k závěru, že byl skutkový stav věci zjištěn bez důvodných pochybností.
3. V kontextu dotčené právní úpravy pak žalovaný doplnil, že žalobce sice na výzvu sdělil totožnost osoby, která měla být řidičem vozidla (pan D. P.), ale tento postup byl prvostupňovým správním orgánem s ohledem na okolnosti případu považován za účelový.
4. Z toho důvodu bylo se žalobcem zahájeno řízení dnem 10. 4. 2017 a následně byl na základě podkladů založených ve spisu uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla (dnes přestupek), přičemž mu byla podle právní úpravy platné a účinné v době jeho spáchání uložena pokuta ve výši 1 500 Kč, tedy na samotné spodní hranici stanovené zákonem, což považoval žalovaný za zcela přiměřené.

III. Žaloba

5. Žalobce v žalobě namítal, že nebyla ve výroku prvostupňového rozhodnutí dostatečně identifikována právní povinnost, která měla být žalobcem jako provozovatelem vozidla porušena. Konkrétně žalobce v tomto ohledu poukázal na skutečnost, že samotný odkaz na ust. § 10 zákona o silničním provozu nelze považovat z hlediska srozumitelnosti za dostačující, neboť dané ustanovení obsahuje pět odstavců, které stanovují naprosto odlišné právní povinnosti.
6. Dále žalobce namítal, že byl uznán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, který však následně přestal vlivem nabytí účinnosti zákona č. 183/2017 Sb. existovat, neboť byl

nahrazen přestupkem provozovatele vozidla. Z toho důvodu mělo být podle názoru žalobce prvostupňové rozhodnutí zrušeno, neboť nelze nikoho postihovat za jednání, které nebylo v době rozhodování žalovaného zákonem považováno jako trestné.

7. Současně žalobce považoval za nedostatečný popis skutku ve výroku prvostupňového rozhodnutí, protože k neoprávněnému zastavení může dojít různým způsobem, aniž by bylo z formulace zvolené prvostupňovým správním orgánem zřejmé, jakého protiprávního jednání se žalobce dopustil, popř. zda byla právní kvalifikace provedena v souladu s dotčenou právní úpravou.
8. Kromě toho žalobce namítal, že mělo být v rámci rozhodování žalovaného v jeho prospěch zohledněno, že znakem správního deliktu (dnes přestupku) fyzické nepodnikající osoby bylo v období od 1. 7. do 13. 7. 2017 též zavinění. Tento závěr žalobce dovodil z toho, že zákonodárce netvrdil ani neprokázal naléhavý obecný zájem na tom, aby byla účinnost zákona č. 183/2017 Sb. v čl. CCLVII daného právního předpisu stanovena již ode dne 1. 7. 2017, tedy odchýlně od obecné legisvakancční lhůty v délce 15 dnů od vyhlášení zákona.
9. Žalobce dále poukázal na to, že odpovědnost za správní delikt (dnes přestupek) zanikla, a to v důsledku uplynutí promlčecí doby stanovené v ust. § 30 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších přestupků (dále jen „nový přestupkový zákon“). Podle názoru žalobce je totiž nutné aplikovat právní úpravu promlčecí doby podle nového přestupkového zákona také na protiprávní jednání spáchané před nabytím jeho účinnosti, neboť je pro pachatele v souladu s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod příznivější. V této souvislosti žalobce namítl, že ust. § 112 odst. 2 nového přestupkového zákona nelze použít, neboť je protiústavní, pokud aplikaci pozdější právní úpravy ve prospěch pachatele vylučuje.
10. Dále žalobce namítal, že nebyla při rozhodování o sankci z úřední povinnosti zohledněna možnost mimořádného snížení pokuty podle ust. § 44 nového přestupkového zákona, přestože se jedná o právní úpravu pro žalobce příznivější. K tomu žalobce doplnil, že připadala aplikace daného právního institutu v úvahu zejména proto, že nebyly v řízení zjištěny žádné přitěžující okolnosti, což mohlo být správním orgánem zohledněno, pakliže by mimořádné snížení pokuty zvažoval. Odkaz na dané ustanovení navíc nebyl ve výroku uveden.
11. Závěrem žalobce namítal, že nebyly splněny zákonné podmínky pro zahájení řízení o spáchání správního deliktu provozovatele vozidla (dnes přestupku), neboť žalobce na výzvu sdělil totožnost osoby, která byla řidičem vozidla. Za dostatečné nelze podle žalobce považovat zdůvodnění, že bylo sdělení totožnosti pana D. P. účelové jen proto, že je zmocněncem společnosti, s.r.o., který je znám z jiných řízení, přičemž se mu nedaří doručovat. Žalobci nebylo sděleno, že bude správní orgán vycházet při rozhodování z úřední činnosti. Jeho tvrzení navíc nebylo účelové, protože pan P. v rozhodnou dobu odvážel vozidlo žalobce, a to jako zaměstnanec společnosti, s.r.o. O doručení výzvy k podání vysvětlení panu P. se měl správní orgán alespoň pokusit.
12. Současně žalobce a jeho právní zástupce v žalobě vyjádřili nesouhlas s tím, aby byly jejich osobní údaje (uvedené v rozhodnutí) zveřejňovány na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu. Dále žalobce požadoval naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. S ohledem na výše uvedené pak krajskému soudu navrhl, aby

prvostupňové a napadené rozhodnutí zrušil, uložil žalovanému povinnost nahradit náklady řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

13. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Předně pak poukázal na skutečnost, že byly všechny námitky poprvé uplatněny až v žalobě. Pokud se jedná o tvrzený nedostatek vymezení právní povinnosti, která byla jednáním žalobce porušena, považoval žalovaný odkaz na ust. § 10 zákona o silničním provozu ve vazbě na ostatní uvedené skutečnosti za dostačující. Neztotožnil se ani se zánikem skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla, neboť měla změna právní úpravy za následek pouze změnu terminologie.
14. Co se týče tvrzeného nedostatku formulace výroku prvostupňového rozhodnutí, bylo spáchání přestupku popsáno nezaměnitelným a srozumitelným způsobem, včetně odkazů na ustanovení stanovující právní povinnost, která byla porušena. Podle názoru žalovaného byla odpovědnost žalobce za správní delikt založena na objektivní odpovědnosti bez ohledu na účinnost zákona č. 183/2017 Sb. K zániku odpovědnosti za správní delikt nedošlo, a to s odkazem na ust. § 112 odst. 2 nového přestupkového zákona. Pozdější právní úprava není v souladu s judikaturou pro žalobce příznivější. Stejně tak žalovaný nepovažoval za důvodnou námitku nezohlednění institutu mimořádného snížení pokuty, neboť pouze přezkoumával závěry prvostupňového správního orgánu, přičemž sám žalobce žádné důvody pro aplikaci daného právního institutu nepředložil. Závěrem pak žalovaný doplnil, že byla subsidiární povaha správního deliktu provozovatele vozidla s ohledem na obstrukční praktiky zmocněnce ve správním řízení dodržena. Požadavky žalobce ohledně publikace rozhodnutí ve věci ponechal žalovaný na úvaze soudu, přičemž mu současně navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.
15. K vyjádření žalovaného podal žalobce repliku, ve které nejprve připomněl, že žalovaný musel prvostupňové rozhodnutí ze zákona řádně přezkoumat, přestože bylo ve věci podáno pouze blanketní odvolání. Kromě toho žalobce nadále setrval na tom, že jsou rozhodnutí správních orgánů nezákonná, a to zejména proto, že nebyla ve výroku prvostupňového rozhodnutí specifikována právní povinnost, která měla být porušena, přičemž nebyl skutek z hlediska právní kvalifikace dostatečně konkretizován. Stejně tak žalobce argumentoval tím, že je ust. § 112 odst. 2 nového přestupkového zákona protiústavní. Žalovaný navíc podle jeho názoru v rozporu se zákonem nezohlednil možnou aplikaci institutu mimořádného snížení pokuty a nepodnikl dostatečné kroky za účelem zjištění pachatele přestupku.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

16. Na základě oznámení přestupku a pořízené fotodokumentace byl žalobce jako provozovatel vozidla vyzván k tomu, aby prvostupňovému správnímu orgánu sdělil totožnost řidiče vozidla nebo uhradil určenou částku.
17. V reakci na výzvu žalobce označil jako řidiče pana D. P., nar. Ve správním spisu je pak v této souvislosti založena výzva k podání vysvětlení adresovaná panu D. P., včetně přiložené kopie doručanky, podle které nebyla písemnost doručena, neboť je adresát na uvedené adrese neznámý.

18. Z toho důvodu bylo ve věci zahájeno řízení o správním deliktu provozovatele vozidla a provedeno dokazování mimo ústní jednání dne 2. 5. 2017, a to obsahem správního spisu, doplněného rovněž o mapový podklad a pasport pozemních komunikací. Následně bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, proti kterému se žalobce blanketně odvolal. Následně byl prvostupňovým orgánem vyzván usnesením ze dne 6. 6. 2017 k doplnění odvolání, což však neučinil.

VI. Posouzení věci krajským soudem

19. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
20. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
21. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
22. Žaloba **není důvodná**.
23. Předně se krajský soud zabýval námitkou žalobce, že odpovědnost za správní delikt provozovatele vozidla (dnes přestupek) zanikla. V tomto kontextu žalobce poukázal na skutečnost, že dne 1. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 183/2017 Sb., kterým byla lhůta k projednání správního deliktu (dnes přestupek) podle ust. § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu, ve znění do 30. 6. 2017, zrušena. Podle názoru žalobce proto měla být na základě principu retroaktivity ve prospěch aplikována právní úprava promlčecí doby v délce jednoho roku, jak ji stanovuje ust. § 30 písm. a) nového přestupkového zákona. Přestože žalobce nezpochybňoval kontradiktornost ust. § 112 odst. 2 téhož zákona, považoval jej protiústavní, a to s odkazem na čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod.
24. V tomto ohledu je podle názoru krajského soudu třeba připomenout, že úmyslem zákonodárce nebylo, aby přijetím nového přestupkového zákona a souvisejících právních předpisů došlo k „amnestii“ či hromadnému zániku odpovědnosti za přestupky a správní delikty spáchané přede dne nabytí jeho účinnosti. Naopak z okolností přijetí daného právního předpisu a jeho doktrinárního výkladu vyplývá, že chtěl zákonodárce zakotvit pravidlo zamezující tomu, aby bylo trestání pouze v důsledku změny délky promlčecích lhůt nadále znemožněno (srov. Bohadlo, D. a kol. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2018).
25. O tom ostatně svědčí formulace přechodného ust. § 112 odst. 2 nového přestupkového zákona, ve kterém je ve vztahu k otázce zániku odpovědnosti za přestupek či dříve také správní delikt uvedeno, že: *„Ustanovení dosavadních zákonů o lhůtách pro projednání přestupku nebo jiného správního deliktu, lhůtách pro uložení pokuty za přestupek nebo jiný správní delikt a lhůtách pro zánik odpovědnosti za přestupek nebo jiný správní delikt se ode*

dne nabytí účinnosti tohoto zákona nepoužijí. Odpovědnost za přestupek a dosavadní jiný správní delikt však nezanikne dříve, než by uplynula některá ze lhůt podle věty první, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.

26. Pokud by se krajský soud ztotožnil s argumentací uvedenou v žalobě, pak by tím šel nepochybně proti smyslu dotčené právní úpravy, protože by fakticky akceptoval výklad spočívající v tom, že odpovědnost za správní delikty (dnes přestupky), o kterých nebylo pravomocně rozhodnuto před nabytím účinnosti nového přestupkového zákona, se zpětnou účinností zanikla ve lhůtě jednoho roku od jejich spáchání. S ohledem na skutečnost, že byla dřívější právní úprava obsažená v ust. § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu založena na dvouleté subjektivní a čtyřleté objektivní lhůtě pouze k zahájení řízení, která správní orgány co do lhůty k vydání rozhodnutí nijak nelimitovala, vedla by zpětná aplikace ust. § 30 písm. a) nového přestupkového zákona v mnoha případech k automatickému omilostnění těch, vůči kterým bylo řízení v souladu se zákonem zahájeno.
27. Krajský soud se navíc neztotožňuje s námitkou žalobce, že je ust. § 112 odst. 2 nového přestupkového zákona protiústavní. Přestože se čl. 40. odst. 6 Listiny základních práv a svobod přiměřeně aplikuje také v jiných oblastech právní regulace, tedy nikoliv pouze v rovině soudního práva trestního, nelze jej z hlediska uplatnění retroaktivity ve prospěch aplikovat také ve vztahu k běhu lhůty stanovené pro zánik odpovědnosti za přestupek či dříve rozlišovaný správní delikt. Tento závěr nevyplývá primárně z právní povahy institutu promlčení, která není ani v rámci trestně-právní dogmatiky doposud zcela vyjasněna, ale zejména z účelu samotného čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, který se rovněž podle názoru Ústavního soudu „zabývá tím, které trestné činy lze principiálně stíhat (totiž ty, jež byly vymezeny zákonem v době, kdy byl čin spáchán) a neupravuje otázku, jak dlouho lze tyto činy stíhat.“ (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 12. 1993, č. j. Pl. ÚS 19/93; rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz/Search/Search.aspx>).
28. Pokud tedy zákonodárce v ust. § 112 odst. 2 nového přestupkového zákona toliko stanovil pravidla pro řešení kolize staré a nové právní úpravy běhu lhůt k zániku odpovědnosti za přestupek či správní delikt, nelze tuto skutečnost považovat za porušení zákazu retroaktivity ve prospěch, neboť se nejedná o změnu právní úpravy, která by byla pro žalobce ve smyslu čl. 40. odst. 6 Listiny základních práv a svobod (ust. § 112 odst. 1 nového přestupkového zákona) příznivější a měnila ex post facto trestnost (protiprávnost) jeho jednání.
29. Dále žalobce namítal, že správní delikt provozovatele vozidla v době rozhodování žalovaného již neexistoval, protože byl nahrazen přestupkem provozovatele vozidla, což mělo být v jeho prospěch zohledněno. S tímto závěrem se krajský soud neztotožňuje, a to z následujících důvodů. V důsledku přijetí nového přestupkového zákona skutečně došlo ke zrušení dosavadní dvojkoľejnosti správních deliktů a přestupku, jak výslovně vyplývá z ust. § 112 odst. 1 daného zákona, který stanovuje, že: „Na přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona hledí jako na přestupky podle tohoto zákona.“ Ve vztahu k nyní posuzované věci se však jednalo o pouhou změnu terminologie, protože v důsledku přijetí souvisejícího zákona č. 183/2017 Sb. došlo pouze k tomu, že je nadále

v ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu hovořeno nikoliv o „právnícké nebo fyzické osobě“, ale o „provozovateli“, který se dopustí „přestupku“, který byl dříve označen jako „správní delikt“. Změna dotčené právní úpravy tedy nepochybně neměla za následek, že by jednání žalobce přestalo být protiprávní. Žalovaný postupoval zcela v souladu s ust. § 112 odst. 1 nového přestupkového zákona, pakliže prvostupňové rozhodnutí z hlediska právní kvalifikace přezkoumával podle právní úpravy platné a účinné v době spáchání správního deliktu (dnes přestupek), neboť pozdější právní úprava není pro žalobce příznivější (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2018, č. j. 4 As 114/2018 – 49; všechna odkazovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

30. Kromě toho žalobce poukázal na skutečnost, že bylo znakem správního deliktu nepodnikající fyzické osoby podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu v době od 1. 7. do 13. 7. 2017 rovněž zavinění, k čemuž mělo být žalovaným s ohledem na zásadu retroaktivity in mitius přihlédnuto. Krajský soud se však neztotožňuje s argumentací žalobce, že byla účinnost zákona č. 183/2017 Sb. stanovena v čl. CCLVII již ode dne 1. 7. 2017 nezákonně. Jak totiž žalobce v žalobě sám uvedl, podle ust. § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, ve znění pozdějších předpisů, nabývají sice právní předpisy účinnosti patnáctým dnem po vyhlášení, ale dané ustanovení umožňuje, aby zákonodárce výjimečně stanovil počátek účinnosti dřívejší (nejdříve dnem vyhlášení), pokud to vyžaduje naléhavý obecný zájem.
31. Krajský soud připomíná, že postup zákonodárce spočívající ve stanovení dřívejší účinnosti zákona č. 183/2017 Sb. nepochybně souvisel s potřebou novelizace obrovského korpusu právního řádu v souvislosti s nabytím účinnosti nového přestupkového zákona, což vyplývá rovněž z úvah navrhovatele obsažených v důvodové zprávě k tomuto zákonu (srov. sněmovní tisk Poslanecké sněmovny PČR, č. 929/0, 2016, zvláštní část - k části dvě stě padesáté první – účinnost). Námitka žalobce proto není důvodná, neboť se zakládá na ničím nepodloženém tvrzení, jak ostatně Nejvyšší správní soud v minulosti opakovaně judikoval (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2018, č. j. 8 As 201/2017 – 39, a ze dne 4. 10. 2018, č. j. 7 As 312/2018 – 47).
32. Další skupinou námitek žalobce brojil proti nezákonnosti výroku prvostupňového rozhodnutí, a to z důvodu toho, že v něm podle jeho názoru nebyl dostatečně popsán skutek a identifikována právní povinnost, která měla být porušena. K tomu krajský soud uvádí, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí bylo v rámci právní kvalifikace odkázáno na ust. § 10 zákona o silničním provozu. V tomto ohledu je třeba přisvědčit žalobci v tom, že dané ustanovení obsahuje několik odstavců, přičemž musí být z výroku zřejmé, která povinnost provozovatele vozidla byla konkrétně porušena. V nyní posuzované věci nicméně prvostupňový správní oprávněný tuto specifikaci nepřímo učinil, pakliže uvedl, že žalobce porušil povinnost provozovatele vozidla tím, že nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. V podstatě tak přímo ocitoval ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, na který bylo následně odkázáno v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. V této souvislosti bylo dále ve výroku doplněno, že jednáním neznámé osoby došlo ke spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, a to porušením

povinnosti řidiče podle ust. § 53 odst. 2 téhož zákona, což není na rozdíl od povinnosti spočívající v užití vozidla nesplňujícího technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem [ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu] nebo porušení blíže nespecifikovaného dopravního značení [ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu] norma s blanketní dispozicí.

33. Na druhou stranu dává krajský soud žalobci částečně za pravdu v tom, že by bylo vhodné formulaci skutkové věty precizovat, neboť je odkaz na ust. § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, podle kterého došlo v nyní posuzované věci zastavením vozidla na uvedeném místě k neoprávněnému užití chodníku nebo stezky pro chodce, primárně součástí právní kvalifikace. Přestože se podle názoru krajského soudu jedná o vadu při formulaci rozhodnutí, nemá sama o sobě za následek nezákonnost prvostupňového rozhodnutí. Důvodem je skutečnost, že právní kvalifikaci sice nelze s popisem skutku zaměňovat, ale povaha porušené povinnosti a její vymezení v zákoně má s ohledem na další okolnosti případu nepochybně vliv na to, zda je skutek zaměnitelný s jiným či nikoliv.
34. V nyní posuzované věci pak nelze s ohledem na povahu porušené povinnosti podle ust. § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu souhlasit se žalobcem, že by mu podle formulace výroku prvostupňového rozhodnutí jako celku mohlo být kladeno za vinu rovněž neoprávněné zastavení v rozporu s dopravním značením, na žluté čáře nebo na placeném parkovišti bez zaplacení parkovného apod. (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25. 4. 2018, č. j. 73 A 2/2017 – 43). Přestože tedy krajský soud připouští, že prvostupňový správní orgán měl ve výroku svého rozhodnutí jednoznačně a srozumitelně specifikovat, že došlo k porušení povinnosti řidiče neoprávněným užitím chodníku, popř. zaparkováním na něm, byl díky povaze porušené povinnosti a uvedení konkrétního místa a času jeho spáchání minimální standard nezaměnitelnosti skutku dodržen (k účelu řádného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí o přestupku srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73).
35. Za důvodnou pak nelze považovat ani námitku žalobce, že bylo do jeho práv zasaženo tím, že žalovaný v rozporu se zákonem nezohlednil možnost aplikace institutu mimořádného snížení pokuty podle ust. § 44 nového přestupkového zákona, přestože nebyly v řízení zjištěny žádné přítěžující okolnosti. Krajský soud dává žalobci za pravdu v tom, že jsou správní orgány ex officio povinny přihlížet k okolnostem odůvodňujícím mimořádné snížení pokuty. Nelze se tak bez dalšího ztotožnit se závěrem žalovaného ve vyjádření k žalobě, že ve vztahu k druhu a výši uložené sankce (dnes správního trestu) pouze přezkoumával zákonnost prvostupňového rozhodnutí, které bylo vydáno před nabytím účinnosti nového přestupkového zákona, neboť ten v ust. § 112 odst. 3 stanovuje, že: *„Na určení druhu a výměry sankce za dosavadní přestupky a jiné správní delikty se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona použijí ustanovení o určení druhu a výměry správního trestu, je-li to pro pachatele výhodnější.“*
36. K otázce aplikace institutu mimořádného snížení pokuty odvolacím správním orgánem po nabytí účinnosti nového přestupkového zákona se již v minulosti Nejvyšší správní soud vyjadřoval, přičemž uvedl, že zakotvení daného právního institutu je právní úpravou, která je pro pachatele příznivější. Současně však doplnil, že není povinností správních orgánů, aby v každém případě zdůvodňovaly, proč k aplikaci daného

právního institutu nepřistoupily, pakliže pro to nebyla splněna ani jedna z podmínek stanovených zákonem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018 – 45). Z logiky věci pak nelze považovat za vadu výroku neuvedení ust. § 44 nového přestupkového zákona, pakliže podle něj v nyní posuzované věci nebylo o výši pokuty rozhodováno.

37. V této souvislosti krajský soud nesdílí přesvědčení žalobce, že samotné konstatování absence přitěžujících okolností prvostupňovým správním orgánem znamená, že by žalovaný jinak k mimořádnému snížení pokuty pod spodní hranici stanovenou zákonem přistoupil. Předně je v tomto ohledu třeba připomenout, že žalovaný v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně uvedl, že považuje pokutu ve výši 1 500 Kč za zcela přiměřenou. Kromě toho je krajský soud toho názoru, že samotná absence přitěžujících okolností, jejichž výskyt je u přestupků provozovatele vozidla z podstaty věci limitován, automaticky neodůvodňuje mimořádné snížení pokuty podle ust. § 44 odst. 1 písm. a) nového přestupkového zákona. Skutečnost, že se žalobce jednání dopustil na principu objektivní odpovědnosti je totiž samotnou podstatou přestupku provozovatele vozidla (dříve správního deliktu) ve smyslu ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. V řízení pak nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly mimořádné snížení pokuty z jiných důvodů, které jsou v ust. § 44 odst. 1 nového přestupkového zákona taxativně stanoveny.
38. Přestože je tedy názor žalovaného ohledně nemožnosti aplikace institutu mimořádného snížení pokuty nesprávný, nejedná se podle názoru krajského soudu v nyní posuzované věci o pochybení, které by mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Aniž by krajský soud chtěl v tomto ohledu nahrazovat správní úvahu žalovaného, poukazuje na skutečnost, že ze správního spisu žádné polehčující okolnosti bezprostředně nevyplývají, přičemž absence přitěžujících okolností byla zohledněna uložením pokuty na samotné spodní hranici zákonem stanovené sazby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2018, č. j. 9 As 220/2018 – 70).
39. Kromě toho žalobce namítal porušení ust. § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, neboť nebyly ze strany prvostupňového správního orgánu učiněny nezbytné kroky za účelem zjištění pachatele přestupku, resp. řidiče vozidla. Přestože žalobce pana D. P. jako řidiče identifikoval, správní orgány jej nepředvolaly k podání vysvětlení. Naopak považovaly pouze na základě znalostí z úřední činnosti označení dané osoby za účelové. Krajský soud předně uvádí, že tvrzení žalobce je v rozporu se správním spisem, neboť je v něm založena výzva k podání vysvětlení ze dne 16. 5. 2016 adresovaná panu P., včetně kopie doručanky, podle které nemohla být adresátu daná písemnost doručena (adresát je na uvedené adrese neznámý). V rámci odůvodnění prvostupňového rozhodnutí bylo ostatně jako důvod pro zahájení řízení ve věci správního deliktu provozovatele vozidla (dnes přestupek) výslovně uvedeno, že je žalobcem označená osoba řidiče nekontaktní.
40. Pouze nad rámec uvedeného pak bylo doplněno, že se jedná o účelovou strategii, neboť je pan D. P. správnímu orgánu dobře znám také z jiných přestupkových řízení, což s odkazem na konkrétní spisové značky potvrdil žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Podle názoru krajského soudu nelze po správních orgánech spravedlivě požadovat, aby v případě navracení zásilky a povědomí o účelovosti označení pana P. jako řidiče vozidla nadále usilovaly o doručení předvolání k podání vysvětlení cestou

zmocněnce, který tento obstrukční postup sám praktikoval. K míře procesní aktivity správních orgánů se v tomto ohledu ostatně vyjadřoval také Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 5. 2017, č. j. 3 As 61/2016 – 44: „Nícméně tato „pátrací“ povinnost neplatí (respektive je oslabena) tam, kde se ukáže, že krok provozovatele, spočívající v označení osoby údajného řidiče, je pouhou procesní obstrukcí bez reálného obsahu. V tomto směru jsou přitom velmi významným ukazatelem zkušenosti správních orgánů z jejich správní činnosti s postupem konkrétního provozovatele vozidla, popřípadě jím zvoleného zmocněnce v jiných řízeních, přičemž samozřejmě musí být zvážena jejich relevance s ohledem na konkrétní průběh řízení v té které věci.“

41. Pokud se pak jedná o požadavek na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci a způsob jeho zveřejnění na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu, krajský soud k tomu uvádí, že se jedná o již běžnou součást žalob podávaných ke zdejšímu soudu v obdobných věcech zástupcem žalobce. S ohledem na skutečnost, že se k těmto požadavkům Nejvyšší správní soud opakovaně vyjadřoval, krajský soud na jeho závěry učiněné například v rozsudku ze dne 28. 11. 2018, č. j. 8 As 64/2018-44, plně odkazuje: „Zveřejňování a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 129 a násl. Směrnice č. 3/2017, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 7. 2017. Podle § 130 odst. 2 při anonymizaci nahradí kancelář v záhlaví rozhodnutí u fyzických osob jména a příjmení iniciálami; ostatní údaje týkající se těchto osob zcela smaže. V odůvodnění nahradí veškeré anonymizaci podléhající údaje u fyzických osob iniciálami, případně jinými vhodnými zkratkami, které znemožní jejich ztotožnění. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle zdejšího soudu v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Jak již Nejvyšší správní soud judikoval (srov. např. rozsudek ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 As 5/2012-29), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce anebo Mgr. Václava Voříška.“

VII. Závěr a náklady řízení

42. Ze všech shora uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
43. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. března 2019

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D.,
v.r.

samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.